

opusdei.org

Prelāta vēstule (jūnijs 2011)

Dieva pielūgsme cilvēku paaugstina. Tā savā jūnijā vēstulē skaidro Prelāts, iedziļinoties jautājumā par Euharistijas vērtību.

8.12.2011

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Pirms dažiem gadiem katehēzē bērniem, kas gatavojās Pirmās Svētās Komūnijas saņemšanai, pāvests Benedikts XVI skaidroja Dieva

pielūgsmes nozīmi. „***Pielūgt nozīmē atzīt, ka Jēzus ir mans Kungs, ka Jēzus rāda man ceļu, pa kuru man jāiet, un ļauj man saprast, ka es dzīvoju labi tikai tad, ja pazīstu Jēzus parādīto ceļu, tikai tad, ja ceļā sekoju Viņa norādēm. Tātad pielūgt nozīmē sacīt: «Jēzu, es esmu tavs un savā dzīvē es sekošu Tev; man nekad negribētos zaudēt šo draudzību, šo komūniju ar Tevi.» Es varētu teikt arī, ka pielūgsmē savā būtībā ir apkampšanās ar Jēzu, pie kam es saku: «Es esmu tavs, un es lūdzu Tevi, esi arī Tu vienmēr ar mani.»***”[1]

Šo tekstu izvēlējos tāpēc, ka tieši atbildes vienkāršībā izpaužas tās izturēšanās būtiskā nozīme, kādu mēs kā radības esam parādā mūsu Radītājam. Domāju, ka tas varētu kalpot arī par kopsaucēju svētkiem, kurus svinēsim turpmākajās nedēļās: īpašā garā pielūgt Dievu un

pateikties Viņam par visu labo, ko Viņš mums ir dāvājis un turpina dāvāt.

Vakar bija Vissvētākās Jaunavas Marijas Apmeklēšanas svētki. Vārdos, ko svētā Elizabete saka Dieva Mātei, kas savā šķīstajā klēpī nesa Jēzu, atklājas dziļas pielūgsmes akts attiecībā uz iemiesoto Vārdu. Dažus mēnešus vēlāk Jēzus saņēma godināšanu no vienkāršiem ganiem un izglītotiem vīriem, kas ieradās Betlēmē, lai mestos ceļos jūdu Kēniņa priekšā. Svētais Matejs vēsta, ka Gudrie, iegājuši mājā, virs kuras apstājās zvaigzne, atrada tur Bērnu uz Mātes rokām un, zemē nometušies, *Viņu pielūdza*. [2]

Zemes varenie metas ceļos šā Bērna priekšā un Viņu pielūdz, jo iekšējā ticības gaisma ļauj viņiem atpazīt pašu Dievu. Turpretī grēki, it sevišķi nāvīgie grēki, ir tam pilnīgs pretstats: nevēlēšanās atzīt Dievu par Dievu,

nevēlēšanās mesties ceļos Viņa priekšā, bet gan – kā Ādamam un Ievai zemes paradīzē – mēģināt būt kā *Dievam, zinot, kas labs un kas ļauns*. [3] Mūsu pirmvecāki savā lepībā tīkoja pēc pilnīgas neatkarības no Dieva; sātana vilināti viņi nevēlējas atzīt ne sava Radītāja, ne Viņa tēvišķās mīlestības pārākumu. Tā ir cilvēces, visu laiku vīriešu un sieviešu, lielākā nelaime, kā to norāda apustulis Pāvils savas vēstules romiešiem sākumā. Apustulis saka, ka tādu pagānu vaina ir tā, ka viņi *Dieva patiesību nomāc netaisnībā* [4], neatzīst Dievu par Kungu un nepielūdz Viņu, kaut arī tika saņēmuši pietiekoši daudz ārēju zīmju, lai Viņu pazītu. Pēc tam, kad viņi bija iepazinuši Dievu caur radīšanas brīnumiem, tie *negodināja Viņu kā Dievu un nebija Viņam pateicīgi, bet savās domās kļuva tukši, un viņu neprātīgā sirds tika aptumšota*. [5]

Šī tragēdija izteikti iezīmējas mūsdienu sabiedrībā, vismaz pasaules lielākajā daļā. Es negribētu pārspīlēt un neesmu arī pesimists, gluži pretēji, taču tas ir fakts, ko mēs nevaram neatzīt un kam jāiedvesmo mūs izplatīt prieku par patiesību. Es pastāvu uz to, ka pielūgsmes jēga daudzu valstu plašos sabiedrības slāņos ir zudusi, tāpēc mums – konsekventiem kristiešiem - ar pārdabisku un cilvēcisku optimismu ir jāatjauno citos cilvēkos šī attieksme, jo tā ir vienīgā, kas saskan ar patieso mūsu kā radību stāvokli. Ja cilvēki nepielūdz Dievu, viņi pielūdz paši sevi visdažādākajos veidos, kā to liecina cilvēces vēsture: kā varu, baudu, bagātību, zinātni, skaistumu..., pie tam nepamanot, ka atšķirts no Dieva, kas galu galā ir visa pamats, tas viss zūd un gaist: „Radība bez Radītāja izgaist nebūtībā” [6], kodolīgi saka Vatikāna II koncils. Tāpēc jaunās evaņģelizācijas misijā, pirmkārt, ir svarīgi palīdzēt mūsu

līdzcilvēkiem no jauna atklāt Dieva pielūgsmes nepieciešamību un jēgu. Tuvojošies lielie svētki: Kunga Debeskāpšana, Vasarsvētki un Kristus Vissvētā Miesa un Asinis mūs aicina „**no jauna atklāt Euharistiskās adorācijas auglīgumu (...), kas ir obligāts priekšnoteikums, lai nestu daudz augļu (sal. Jņ 15, 5), un nepieļaut, ka mūsu apustuliskā darbība aprobežotos tikai ar sterilu aktivitāti, bet gan nodrošināt lai tā liecinātu par Dieva mīlestību.**”[7]

„Lai tava lūgšana vienmēr ir sirsnīgs un patiess Dieva pielūgsmes akts”[8], rakstīja mūsu Tēvs „Smēdē”. Cik daudz mirkļu dienas gaitā mēs atrodam pielūgsmei, ja mēs to izdzīvojam apzinīgi! Sākot no dienas darbu uzpurēšanas rītā līdz sirdsapziņas izmeklēšanai vakarā visa mūsu diena

var būt un tai jābūt lūgšanai, mūsu Dieva godināšanai.

Svētā Mise pirmām kārtām ir Vissvētās Trīsvienības pielūgsmes akts caur Jēzu Kristu un ar Viņu. Himnā *Gloria* mēs pateicamies Dievam *par Viņa neaptveramo godību*: ne par labumiem, ko Viņš mums ir atvēlējis, bet par to, ka Viņš ir Dievs, par to, ka Viņš ir, par to, ka Viņš ir liels. Dziedot *Sanctus*, mēs kopā ar eņģeļiem un visiem svētajiem saucam: *Svēts, svēts, svēts ir Kungs, debespulku Dievs*, kas ir viena no augstākajām Dieva pielūgsmes formām. Daudzreiz dažādos apstākļos mēs vēršamies pie Vissvētās Trīsvienības lūgdamies: *Gods lai ir Tēvam un Dēlam, un Svētajam Garam*. Un tās daudzās reizes, kad mēs metamies ceļos Tabernākula priekšā, ja, sekojot svētā Hosemarijas padomam, darām to apzināti un ar iekšēju sirds

līdzdalību, arī ir brīnišķīgs
pielūgsmes akts.

Katram no jums, manas meitas un
mani dēli, jāatrod savs personīgais
veids, kā dienas gaitā daudzu stundu
garumā aktīvi palikt Dieva klātbūtnē
un apliecināt Viņam savu Dieva
bērna cieņu. Dažkārt tā būs šautru
lūgšana, kas ņemta no psalmiem vai
citām Svēto Rakstu grāmatām, it
īpaši no Evaņģēlija; citreiz tie var būt
kādi teicieni, ko mums mācījis mūsu
Dibinātājs, kad viņš, vēlēdamies
pamudināt mūs uz sirsnīgākām
attiecībām ar Dievu, atklāja mums
mazliet savu sirdi, vēršot mūsu
uzmanību uz to, ka mums pašiem ir
jāpapūlas, lai veidotu tuvas, iekšējas
attiecības ar Dievu. **„Lai katrs saka
ko viņš grib”**, viņš skaidroja. **„Tāpēc,
ka šautru lūgšana ir: pēkšņa
mīlestība, kompliments, kā to sauc
manā zemē, mīli, cildinoši vārdi.
Kad kāds mīl, tad nav vajadzīgs, lai
kāds mācītu noteiktas frāzes, ko**

sacīt, jo ik brīdi sirdī un uz lūpām radīsies pareizie vārdi.”[9]

Šogad Kristus Miesas un Asiņu svētki daudzviet tiks svinēti 26. jūnijā, kas ir svētā Hosemarijas liturģiskā svētku diena. Šī nejaušā sakritība mani ļoti iepriecina, jo mūsu Tēvs bija neprātīgi iemīlējies Euharistijā. Es jums iesaku šajā dienā (vai iepriekšējā ceturtdienā, kad tiek svinēti Kristus Miesas un Asiņu svētki), it īpaši, ja jums ir iespējams piedalīties Euharistiskajā procesijā, būt šajos svētkos cieši vienotiem ar mūsu Dibinātāju, kurš Debesīs nepārstāj pielūgt Jēzus Vissvēto Cilvēcību.

Pāvests Benedikts XVI norāda, ka viens no Kristus Miesas un Asiņu svētku Euharistiskās procesijas pamatelementiem ir „**pielūgsmē mesties ceļos Kunga priekšā, pielūgt Dievu Jēzu Kristu, kurš mīlestības dēļ kļuva par lauztu**

*maizi un ir bijis un ir
iedarbīgākais un radikālākais
ārstniecības līdzeklis pret
elkdievību gan agrāk, gan šodien.
Mešanās ceļos Euharistijas
priekšā ir brīvības atzīšana: tas,
kurš loka ceļus Jēzus priekšā,
nevar un nedrīkst mesties ceļos
nevienas šīs zemes varas priekšā,
lai cik varena tā arī nebūtu. Mēs,
kristieši, metamies ceļos tikai
Dieva priekšā, tikai Vissvētākā
Altāra Sakramenta priekšā, jo mēs
zinām un ticam, ka tajā ir
klātesošs vienīgais patiesais Dievs,
kas ir radījis pasauli un to tik ļoti
mīlēja, ka deva tās dēļ savu
vienpiedzimušo Dēlu (sal. Jņ 3,
16).”[10]*

„Cik labi mēs tagad saprotam
nepārtraukto godināšanu, ko kristieši
visos laikos ir dziedājuši Svētās
Hostijas priekšā! Dziedi mana mēle
par godības pilno Miesu un dārgajām
Asinīm, ko visu tautu Karalis, kas

dzimis no Jaunavas klēpja, izlējis, lai izpirktu pasauli (himna *Pange lingua*). Pielūdzam mēs Tevi, augstais Dievs, kas apslēpts Sakramentā (sal. himna *Adoro te devote*), kas esi tas pats Kristus, kas dzimis no Jaunavas Marijas, cietis un upurēts pie Krusta par cilvēkiem, tas pats, no kura caurdurtā sāna plūda ūdens un asinis (sal. himna *Ave verum*).”[11]

Kad mēs metamies ceļos Vissvētākajā Altāra Sakramentā esošā Jēzus priekšā, kas ir apslēpts tabernākulā vai izstādīts uz altāra, mēs pielūdzam Krusta nāves Upuri Golgātā, kas aktualizējas Svētajā Misē. Nav nekādu pretrunu starp Euharistijas godināšanu Mises laikā un ārpus Mises. Vēl vairāk, to starpā pastāv iekšēja harmonija un savstarpēja saplūšana. „***Patiesi, Euharistijā Dieva Dēls nāk mums pretī un alkst savienoties ar mums. Euharistiskā adorācija nav nekas cits kā dabisks turpinājums***

Euharistijas svinēšanai, kas pati par sevi ir Baznīcas lielākais pielūgsmes akts (...). Adorācija ārpus Svētās Mises turpina un padziļina to, kas notiek pašā liturģiskajā svinēšanā.”[12]

Tātad, tuvākajās nedēļās ar lielāku centību nekā parasti piekopsim Svētās Euharistijas kultu. Centīsimies no visas sirds klausīties Dieva Vārdu, apcerēt Svētos Rakstus, ieliksīm visu savu sirdi mūsu liturģiskajos dziedājumos un lūgšanās Vissvētākā Sakramenta priekšā. Un centīsimies klusuma brīžus, ko iesaka liturģija, piepildīt ar personīgu iekšēju dialogu no sirds uz Sirdi ar Kristu Svētajā Hostijā. Cik labs moments, lai sekotu mūsu Tēva ieteikumam: „**Ar vislielāko mīlestību izpildiet ceļos nomešanos, ar ko jūs sveiciniet Kungu, kad ienāciet centrā vai no tā dodieties prom. Un arī tad, ja jūs nesakāt ne vārda, vērsieties pie Viņa ar savu sirdi: Jēzu, es ticu Tev,**

es mīlu Tevi; piedod visiem saviem bērniem, kas nav bijuši tev uzticīgi... Sakiet kaut ko, kas jums tajā brīdī ienāk prātā, spontāni. Nediktēšu jums, kas jums jāsaka, it kā jūs būtu trīsgadīgi bērni. Katrs personīgi zinās, kā vērsties pie Kunga. Un ja jūs līdz šim to neesiet darījuši, tad darīsiet to turpmāk.”

„Ne vienu reizi vien mēs esam runājuši par personiskajām šautru lūgšanām, kuras lūgt vajadzētu censties katram no mums. Tās ir: slavinājumi, apbrīna, prieka, maiguma, sajūsmas, mīlestības (!) saucieni, kas šaujas kā bultas no mūsu dvēseles (...). Vienmēr tas ir jautājums par mīlestību, par pašatdevi.”[13]

Es jums neslēpšu, ka bieži man prātā nāk svētā Hosemarijas vārdi: „Cik daudz slavas es esmu laupījis Dievam!” Ar to viņš domāja, ka būtu varējis būt daudz dedzīgāks savā jau

tā bezierunu kalpošanā Vissvētajai Trīsvienībai. Vai mūsu dedzīgākā tieksme, kas mūs piepilda, ir ‘*Deo omnis gloria*’ – ‘visa slava Dievam’? Cik taisni ir nodomi, kas mūs vada? Kā mēs upurējam Dievam visu ikdienišķo un neikdienišķo?

25. jūnijā būs kārtējā gadskārta, kopš pirmo Opus Dei priesteru iesvētīšanas. Pirmie trīs mūsu Tēva dēli, kas 1944. gadā saņēma Priesterības sakramentu, - dons Alvaro, dons Hosē Marija un dons Hosē Luis – nešaubīdamies nolika malā savu civilo profesionālo tagadni un daudzsološo nākotni, lai sekotu Dieva balsij, kas caur mūsu Dibinātāju aicināja viņus uz priesterību. Taču tas no viņu puses nekādā gadījumā nebija *upuris* tajā izpratnē, kā šo vārdu parasti saprot, proti, kā kaut kas grūts un obligāts. Bez vilcināšanās un ar prieku viņi atsaucās uz šo jauno Dieva aicinājumu, jo zināja, ka tas ir *vēl*

viens veids, kā kalpot Dievam, Baznīcai un dvēselēm, ar tādu pašu pašatdevi kā to dara pārējie prelatūras ticīgie.

Lūgsim Dievu, lai caur mūsu Tēva un šo trīs pirmo priesteru aizbildniecību, šis sākotnējais gars prelatūrā Opus Dei turpinātu pastāvēt neskarts, tā lai mums vienmēr būtu apustuliskā darba attīstīšanai vajadzīgie priesteri; un lai mēs visi justu priesteriskās dvēseles „svēto svaru”. Lūgsimies arī par to, lai visur pasaulē un visā Baznīcā daudz jauniešu un vīriešu izvēlētos priesterības ceļu, sekojot Labā Gana balsij.

Turpiniet lūgties par visiem maniem nodomiem. Lūdzieties par Pāvesta braucienu uz Horvātiju mēneša pirmajās dienās. Es vēlētos, lai mēs savu dzīvi pārvērstu par lūgumu Dievam, lai Viņš mums palīdzētu pildīt Viņa svēto Gribu, ar pilnīgu

pašatdevi, ar pastāvīgu augstsirdību,
ar palāvību, ka, ja divi vai vairāki
apvienojušies kaut ko lūgs, mūsu
Dievs Tēvs neatstās mūs
neuzklausītus.[14]

Tāpat kā katrā vēstulē, es vēlētos
jums pieminēt arī par citām Darba
vēstures, mūsu personīgās vēstures,
gadadienām, jo mums jāatceras šie
vārdi: „**Kad Dievs, mūsu Kungs
plāno kādu darbu cilvēku
labumam, tad Viņš vispirms domā
par cilvēkiem, kurus Viņš vēlas
lietot par instrumentiem... un dāvā
viņiem nepieciešamās
žēlastības.**”[15]

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2011. gada 1. jūnijā.

- [1] Benedikts XVI, Tikšanās ar Pirmās Sv. Komūnijas bērniem, 15.10.2005.
- [2] *Mt* 2, 11.
- [3] *Rad* 3, 5.
- [4] Sal. *Rom* 1, 18.
- [5] *Turpat*, 21.
- [6] Vatikāna II koncils, Pastorālā konstitūcija *Gaudium et spes*, Nr. 36.
- [7] Benedikts XVI, Romas diecēzes Baznīcas asamblejas atklāšana, 15.06.2010.
- [8] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 263.
- [9] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 26.03.1972.
- [10] Benedikts XVI, Sprediķis Kristus Miesas un Asins svētkos, 22.05.2008.
- [11] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 84.

[12] Benedikts XVI, Apust. vēstījums *Sacramentum caritatis*, 22.02.2007, Nr. 66.

[13] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 01.06.1972.

[14] Sal. *Mt* 18, 19.

[15] Sv. Hosemarija, *Instrukcija*, 19.03.1934, Nr. 48.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/prelata-vestule-junijs-2011/](https://opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-junijs-2011/)
(27.03.2025)